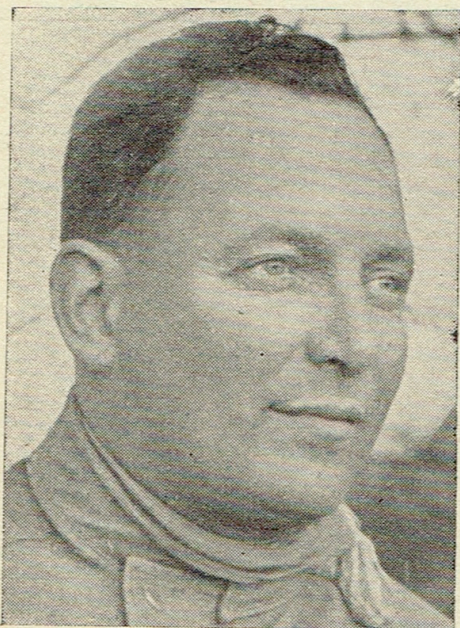

Dødsfald

Træner Mark Ingdam.

Ikke uventet, men smerteligt for travsportens folk kommer meddelelsen om, at træner Mark Ingdam, den professionelle sports store talent, er afgået ved døden. Det skete i lørdags, efter at han i omtrent 14 dage havde ligget nærmest bevidstløs efter en svær sygdom, som han ikke selv var klar over og ikke havde søgt helbredelse for. Mark Ingdam troede altid, at han havde en jern-kostitution, som intet kunne rokke, men denne tro var fejl.

Mark Ingdam var født den 16. marts 1918, og blev altså kun 46 år gammel. Han var, som han sagde, københavner med T — det vil sige fra Tårnby på Amager — og som dreng legede han på Løjtegårdsvej og inde på den nyoprettede travbane. Han hjalp flere af trænerne i stalden med småting og småærinder, og han overværede også gerne løbene derude. En løbedag bad han daværende baneforvalter Christensen om en fribillet, men fik til svar: »Den behøver du ikke, du »planker« den godt nok.«

Der var stof til en sportsmand i Mark Ingdam, og han kom hurtigt ind i cyklesporten og kørte løb såvel på banen i Ordrup som i Forum og på landevejene. Da han kom til skelsår og alder, var det alligevel travsporten, som tiltrak ham mest, og han søgte og kom i lære hos træner N. J. Koster, der var hans ideal.

Mark Ingdam blev dog ved med at dyrke cyklesporten, men en dag sagde Koster, der er en meget bestemt mand, til ham: »Enten er det her eller på cyklebanen«, og Mark Ingdam kendte sin mester så godt, at

han vidste, det var alvor. Han valgte travsporten, og som Kosters lærling fik han mange køreture, naturligvis under træningen, men også i løb.

Under træningen lærte han sin fåmælte mester at kende, han lærte, at det bare var at følge ham uden instruktion. Kørte han ved siden af Koster for hurtigt, hed det blot »hvor skal du hen«, og en dag, da han skulle »pace« en hest (Borsalino), som Koster selv kørte, og som Mark med sin hest (Tove) skulle holde sig ved siden af, holdt han Tove så stramt, at hoppen »kvalte« sig. Slukøret fik han Tove på benene igen og kørte i stald, hvor Koster sagde til sin betroede staldmand Erik Larsson: »Ja, køre skal de, men kan de, og til Mark: »Du skulle tage et reb og gå over i skoven og finde et egnet træ og prøve at hænge dig selv. Du behøver ikke at fuldføre det, bare prøve at miste luften.«

Mark Ingdam havde fået en god læremester, og med sit charmerende væsen og med sin lærevillighed blev han snart lidt af en »kæledægge« hos Jan og fru Rigmor Koster. Han kom ud i løb med heste som bl. a. Ax Frisco, Tambourmajor, Umberto og Bess Diamond, og sin første sejr vandt han i 1938 med hr. William Andersens amerikaner Hanover Speed, som han senere betegnede som en opslidt hest, men en hest med en sådan energi og et sådant løbshoved, at den løb på sit »renommé«.

I seks år var Mark Ingdam hos Koster. Han havde, uden at der var skiftet mange ord under træningen, lært alt det, der var nødvendigt, og fået rutinen, og han fik sin eksamen fra trænerskolen i 1942. Han kunne nu gå sin egen vej.

Mark Ingdam var en meget selvstændig natur, og i 1942 begyndte han for sig selv, og slog sig først op på Kate Mc. Elwyn, Bess Diamond, Flow Blanche og Esperanto. Den sidstnævnte tilhørte hans gode hestejere August og Aksel Olsen, og Ingdam har sagt om Esperanto, at en ærligere og mere omgængelig hest, har han aldrig haft i sin stald. Det var på de tider, man var ved at forlade de gamle træningsmetoder med meget langsomt arbejde, og hentet fra Amerika og fra Sverige (Søren Nordin) kom man ind på at træne heste i flere heats over korte distancer — først i jævnt tempo og derefter hurtigere.

Denne metode kom Ingdam og flere andre unge trænere ind på, det gav resultater, og Mark Ingdam fik hurtig popularitet og mange gode heste i sin stald, bl. a. en hest som Ebonit, hvis altfor tidlige død var ham en stor sorg. Han vandt store løb som i 1947 mesterskab med hr. Dyrelunds Es, og allerede i 1948 blev han første gang trænerens champion med 56 sejre og gentog bedriften i 1949 med 67 sejre. Han fik

glimrende heste i sin stald som hr. Johs. Hansens Hetta og Logan, brdr. Friis' Oliver the Great og Komtessen, med hvilken sidstnævnte han vandt Derbyprøven i 1949, og det samme løb vandt han i 1950 med Stald Klondyke's Lady Hamilton.

Ti gange i sit liv vandt Mark Ingdam trænerens championat, hvilket resultat kun er overgået af hans læremester Jan Koster, der som bekendt præsterede det enestående at blive champion 24 gange. Derbysejrene varede det lidt med, først i 1952 vandt Mark derbyet med Nollo, derefter i 1956 med Snowflake og i 1960 med Bambino. Et derby med Komtessen blev han snydt for ved en tåbelig startmetode af 19 heste. I 1960 vandt Mark Ingdam sin 1000. sejr med Casiana, og ialt vandt har han vundet 1085 løb. Kun Koster, Sofus Sørensen og Gerhard Petersen mestrer et større antal. Sin sidste sejr vandt Mark med fabrikant Søren Friis' Flain, og sin sidste start havde han den 17. juni i år på Amager med Fæster. Søren Friis var den mand, der støttede Mark Ingdam til det sidste.

Dette er i grove træk træner Mark Ingdams korte livsbane, og man kan så spørge, hvorfor det i de sidste 4—5 år gik ned ad bakke med hans præstationer. Det skyldtes ikke, at hans karakteregenskaber ændrede sig, han var stadig den venlige, hjælpsomme mand, altid korrekt og altid dygtigt vurderende i sine oplysninger til de mange venner, han havde mellem sine hesteejere og blandt pressens folk. Det skete heller ikke, fordi han mistede sin popularitet hos sportens publikum, der beundrede ham for hans elegante kørsel og for hans glimrende taktiske evner. Han satte som ingen anden kulør på løbene. Det skyldtes ganske simpelt, at Mark Ingdam bød sig selv for meget, og i al for høj grad stolede på sin konstitution, stærk som han var. Han fik mange venner, men han fik også dårlige venner, men først og fremmest var ulykken den, at han ikke »lod sig sige«, han var altfor stædig, altfor utilbøjelig til at tage imod fornuftige råd.

Det er ikke først Mark Ingdams tidlige død, der stemmer travsportens folk til sorg og vemod, vi tror, at døden er kommet til ham som en befrielse for mange lidelser, men det er tanken om, hvilket prægtigt menneske, blandt sine standsfæller, hvilken afholdt, loyal og fair konkurrent og kammerat, og hvilken selvironisk mand, der aldrig beklagede sig over et uheldigt kørt løb, som nu har forladt os.

Kort før sin død havde Ingdam den sorg at miste sin moder, og i sit opløste ægteskab med den søde fru Henny havde han to små piger, som han holdt meget af.

I Mark Ingdams velmagtsdage sad sporten i højsædet, i dag er spillet det mere

primære, men langt frem i tiden vil mindet om Mark Ingdam blive bevaret i travsporten.

Cajus.